

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 175

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 5 martie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 588 din 27 septembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor....	2–3
Decizia nr. 611 din 2 octombrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 178 alin. (1) lit. b) și art. 185 alin. (15) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	4–6
Decizia nr. 756 din 22 noiembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	7–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.208. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, pentru aprobarea tarifului/zi/participant pentru programele de perfecționare profesională organizate de Institutul Național de Administrație în anul 2019.....	10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 7 din 11 februarie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 588**

din 27 septembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, excepție ridicată de Societatea Strabag — S.R.L. din București în Dosarul nr. 564/57/2016/a1 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.673D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, deoarece din cuprinsul Legii nr. 101/2016 reiese că prevederile acesteia se aplică plângerilor/cererilor/ contestațiilor formulate după intrarea în vigoare a legii. Ca atare, nu sunt încălcate prevederile constituționale invocate în susținerea acesteia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia nr. 1.070 din 11 iulie 2016, astfel cum a fost îndreptată prin Încheierea nr. 127 din 7 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 564/57/2016/a1, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor**, excepție ridicată de Societatea Strabag — S.R.L. din București într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 101/2016.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, deoarece, prin modificările operate asupra remediilor și căilor de atac în timpul procedurilor de achiziție publică, se încalcă principiul securității juridice ce

implică, cumulativ, neretroactivitatea, accesibilitatea și previzibilitatea legii. Astfel, dispozițiile art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 nu pot avea efecte asupra procedurilor de achiziție publică începute sub imperiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii. Interpretând în sens contrar, s-ar încălca flagrant principiul securității raporturilor juridice și principiul neretroactivității legii civile, întrucât o lege nu se poate aplica situațiilor intervenite înainte de intrarea sa în vigoare.

6. **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal** nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, care au următorul cuprins: „(2) *Dispozițiile prezentei legi se aplică numai contestațiilor/ cererilor/plângerilor formulate după intrarea ei în vigoare.*”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) în componentele referitoare la principiul securității raporturilor juridice și la calitatea legii și art. 15 alin. (2) cu privire la principiul neretroactivității. De asemenea este menționat art. 54 alin. (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea, având în vedere dinamica legislativă în materia achizițiilor publice, constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor

de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, a fost abrogată prin art. 238 lit. a) din capitolul VIII din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice. De asemenea, Curtea observă că în materia achizițiilor publice legiuitorul european a adoptat trei acte normative, îmbrăcând forma juridică a directivelor, al căror obiect de reglementare a fost stabilit după cum urmează: Directiva 2014/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind atribuirea contractelor de concesiune; Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE; Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE.

14. Prin prisma art. 148 din Constituție, ca urmare a obligațiilor ce decurg din calitatea României de membru al Uniunii Europene și având în vedere că, începând cu 18 aprilie 2016, toate statele membre ale Uniunii Europene aveau obligația să transpună noul cadru legal în materia achizițiilor publice, sectoriale sau concesiunilor de lucrări și a concesiunilor de servicii, legiuitorul național a implementat aceste acte normative europene prin intermediul a patru acte normative distincte, emise la nivel de lege, respectiv: Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 23 mai 2016; Legea nr. 99/2016 privind achizițiile sectoriale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 23 mai 2016; Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din data de 23 mai 2016; Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din data de 23 mai 2016. Ca atare, în acord cu legislația europeană în materie, legiuitorul național a reglementat distinct procedura de urmat cu privire la remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, cu scopul de a asigura la nivel național mecanisme și proceduri efective, rapide și eficiente de sesizare și remediere a neregulilor.

15. În situația adoptării unor noi acte normative, potrivit art. 54 — *Dispozițiile tranzitorii* — din Legea nr. 24/2000,

republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, legea trebuie să conțină și dispoziții tranzitorii, care să cuprindă măsurile ce se instituie cu privire la derularea raporturilor juridice născute în temeiul vechii reglementări care urmează să fie înlocuită de noul act normativ. Dispozițiile tranzitorii trebuie să asigure, pe o perioadă determinată, corelarea celor două reglementări, astfel încât punerea în aplicare a noului act normativ să decurgă firesc și să evite retroactivitatea acestuia sau conflictul între norme succesive.

16. În acord cu prevederile legale în materia redactării actelor normative, Legea nr. 101/2016 prevede în capitolul VIII *Dispoziții tranzitorii și finale*, la art. 68, faptul că dispozițiile acestei legi se completează cu prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările ulterioare, și cu cele ale Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, în măsura în care prevederile acestora din urmă nu sunt contrare.

17. În completarea acestor dispoziții, în virtutea art. 69 din Legea nr. 101/2016, contestațiile/cererile/plângerile aflate în curs de soluționare la Consiliu/instanța de judecată la data intrării în vigoare a acestei legi continuă să fie soluționate în condițiile și cu procedura prevăzute de legea în vigoare la data la care au fost depuse. Contestațiile depuse, în condițiile legii, la poștă, înainte de data intrării în vigoare a Legii nr. 101/2016, rămân supuse soluționării conform legii în vigoare la data la care au fost depuse, chiar dacă sunt înregistrate la Consiliu/instanța de judecată după această dată [alin. (1) și alin. (3)]. Termenele procedurale aflate în curs la data intrării în vigoare a prezentei legi rămân supuse legii în vigoare la data la care au început să curgă [alin. (1) și alin. (3)].

18. Dispozițiile art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016, criticate în prezenta cauză, statuează că dispozițiile acestei legi se aplică numai contestațiilor/cererilor/plângerilor formulate după intrarea ei în vigoare.

19. Ca atare, din evaluarea prevederilor art. 69 din Legea nr. 101/2016, Curtea observă că aceste norme, în ansamblu, clarifică tocmai aspecte importante privind aplicarea în timp a prevederilor în materia achizițiilor publice, prevederile criticate în prezenta cauză stabilind în concret faptul că acestea se aplică pentru viitor, după intrarea legii în vigoare, contestațiilor/cererilor/plângerilor formulate, astfel că nu se poate reține pretinsa încălcare a principiului securității raporturilor juridice și principiul neretroactivității legii civile, textul criticat fiind în acord și cu jurisprudența Curții Constituționale referitoare la principiul neretroactivității.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Strabag — S.R.L. din București în Dosarul nr. 564/57/2016/a1 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 69 alin. (2) din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 septembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 611

din 2 octombrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 178 alin. (1) lit. b) și art. 185 alin. (15) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

11. Prin Încheierea din 6 iulie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 213/54/2016, **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 178 alin. (1) lit. b) și art. 185 alin. (15) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.**

12. Prin Sentința civilă nr. 2.163 din 22 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 2.795/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 178 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.**

13. Excepțiile au fost ridicate de Hashemi Masoud și Niculina Faur în cauze având ca obiect contestațiile prin care s-a solicitat anularea rapoartelor de evaluare nr. 2.385/G/III/21 ianuarie 2016 și nr. 14.723/G/III/1 aprilie 2016, prin care s-a constatat starea de incompatibilitate a autorilor excepției, care au exercitat concomitent funcția de șef de secție la un spital și pe cea de administrator la o societate.

14. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii arată, în esență, că termenii utilizați în conținutul art. 185 alin. (15) din Legea nr. 95/2006 sunt neclari cu privire la interdicția deținerii calității de administrator la o societate cu răspundere limitată de către o persoană care are funcția de șef de secție la un spital. Totodată, este neclar dacă aceștia pot presta servicii medicale în cadrul organizațiilor nonprofit, fundații și asociații medicale.

15. Autorii arată că sunt încălcate și prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, prin diferența de tratament în ceea ce privește dreptul la muncă și libertatea economică, între persoanele care ocupă funcția de șef de secție și ceilalți cetățeni.

16. Totodată, se arată că reglementarea stării de incompatibilitate în cazul unei persoane care este șef de secție la un spital și administrator la o societate comercială este discriminatorie în raport cu situația unei persoane care este șef de secție la un spital și are un cabinet medical fără personalitate juridică. Se consideră că prevederile legale criticate creează o discriminare între situația medicului căruia Ordonanța Guvernului nr. 124/1998 privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale îi permite să desfășoare activitatea în anumite cazuri, și situația medicilor care nu pot exercita activitatea de administrator la o societate. Din punctul de vedere al administrării activității, ambele categorii au activități identice funcțional, diferența fiind nejustificată.

17. Prin textele de lege criticate, arată autorii excepției, sunt restrânse dreptul la muncă, precum și libertatea economică, fără

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. (1) lit. b) și art. 185 alin. (15) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Hashemi Masoud, în Dosarul nr. 213/54/2016 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.305 D/2016.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru partea Agenția Națională de Integritate, doamna consilier juridic Alexandra Nicolae, cu delegație la dosar, lipsind autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 1.388 D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 178 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Niculina Faur în Dosarul nr. 2.795/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se prezintă, pentru partea Agenția Națională de Integritate, doamna consilier juridic Alexandra Nicolae, cu delegație la dosar, lipsind autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Magistratul-asistent referă că în ambele dosare partea Agenția Națională de Integritate a depus concluzii scrise, prin care se solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

6. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.305 D/2016 și nr. 1.388 D/2016, pune în discuție, din oficiu, conexarea cauzelor.

7. Reprezentanții Agenției Naționale de Integritate și Ministerului Public sunt de acord cu conexarea dosarelor.

8. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.388 D/2016 la Dosarul nr. 1.305 D/2016, care este primul înregistrat.

9. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Agenției Naționale de Integritate, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, sens în care face referire la considerentele de principiu reținute în deciziile nr. 1.410 din 2 noiembrie 2010, nr. 462 din 17 septembrie 2014 și nr. 844 din 10 decembrie 2015.

10. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, făcând referire la cele reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 1.410 din 2 noiembrie 2010.

ca limitarea să fie proporțională și rezonabilă, fără a fi vizată protejarea unor drepturi și interese legitime, astfel încât se aduce atingere și prevederilor art. 53 din Constituție.

18. **Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale.

19. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

20. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

21. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la Decizia Curții Constituționale nr. 844 din 10 decembrie 2015.

22. **Avocatul Poporului** apreciază că textul de lege criticat este constituțional, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 1.410 din 2 noiembrie 2010.

23. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de Agenția Națională de Integritate, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

25. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl formează art. 178 alin. (1) lit. b) și art. 185 alin. (15) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 22 noiembrie 2016, având următorul conținut:

— Art. 178 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 95/2006: „(1) *Funcția de manager persoană fizică este incompatibilă cu: b) exercitarea oricărei activități sau oricărei alte funcții de manager, inclusiv cele neremunerate.*”

— Art. 185 alin. (15) din Legea nr. 95/2006: „(15) *Dispozițiile art. 178 alin. (1) lit. b), c) și d) referitoare la incompatibilități și ale art. 178 alin. (2) referitoare la conflictul de interese, sub sancțiunea rezilierii contractului de administrare, se aplică și șefilor de secție, de laborator și de serviciu medical din spitalele publice.*”

26. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la cerințele de calitate ale legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (1) referitor la dreptul la muncă, art. 45 referitor la libertatea economică și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

27. Curtea observă că, potrivit art. 185 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, secțiile unui spital public sunt conduse de șefi de secție, care au ca atribuții îndrumarea și realizarea activității de acordare a îngrijirilor medicale în cadrul secției respective și răspund de calitatea actului medical, precum și atribuțiile asumate prin contractul de administrare. La numirea în funcție, șefii de secție încheie cu spitalul public, reprezentat de managerul acestuia, un contract de administrare. În cazul în care la numirea în funcție șeful de secție se află în stare de incompatibilitate, acesta este obligat să înlăture motivele de incompatibilitate într-o perioadă de 30 de zile de la numirea în funcție.

28. Din această perspectivă, referitor la încălcarea art. 1 alin. (5) privind cerințele de calitate ale legii, Curtea observă că textele de lege criticate sunt clare, precise și previzibile, în sensul că exercitarea oricărei alte activități, inclusiv a uneia neremunerate, în paralel cu aceea de șef de secție într-un spital creează o stare de incompatibilitate. Faptul că legiuitorul nu a enumerat toate cazurile în care se desfășoară o activitate, unul dintre acestea fiind activitatea desfășurată ca administrator într-o societate reglementată de Legea nr. 31/1990, nu aduce atingere principiului constituțional invocat, deoarece orice normă juridică trebuie să aibă un anumit grad de abstractizare. Revine instanței, în procesul de interpretare și aplicare a legii, rolul de a identifica aceste cazuri.

29. În sensul celor de mai sus, referitor la principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea observă hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului din 22 noiembrie 1995, 24 mai 2007, 12 februarie 2008 și 21 octombrie 2013, pronunțate în cauzele *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoniou și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, și *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93, în care s-a reținut că formularea legilor nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor (a se vedea în acest sens Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, precitată, paragraful 46, și Decizia nr. 772 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 3 mai 2017, paragraful 23).

30. Referitor la încălcarea principiului egalității în fața legii, Curtea observă că această critică nu poate fi reținută, deoarece textul se aplică în mod nediscriminatoriu tuturor persoanelor care exercită funcția de șef de secție.

31. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, respectiv Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. Or, Curtea reține că persoanele care exercită în paralel funcția de șef de secție și administrator la o

societate reglementată de Legea nr. 31/1990 sunt într-o situație diferită de acelea care exercită în paralel funcția de șef de secție și profesia de medic în cadrul unui cabinet medical organizat în una dintre formele prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 124/1998 privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale.

32. Referitor la critica privind încălcarea dreptului la muncă, Curtea observă că prin textul de lege criticat este limitat dreptul la alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă. Legiuitorul are, în principiu, prerogativa de a limita dreptul la alegerea și/sau exercitarea unei profesii, însă această limitare trebuie să respecte principiul proporționalității, astfel cum a fost acesta conturat în jurisprudența Curții Constituționale. Astfel, conform principiului proporționalității, orice măsură luată trebuie să fie adecvată — capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară — indispensabilă pentru îndeplinirea scopului și proporțională, adică să respecte justul echilibru între interesele concrete, pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit. În vederea realizării testului de proporționalitate, urmează să se stabilească scopul urmărit de legiuitor prin măsura criticată și dacă acesta este unul legitim, întrucât testul de proporționalitate se va putea raporta doar la un scop legitim (Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, paragraful 30).

33. Referitor la scopul urmărit de legiuitor prin textul de lege criticat, Curtea reține că acesta este justificat de necesitatea exercitării funcției în condiții de integritate și transparență decizională, pentru realizarea unui sistem de sănătate modern, eficient economic, pus în slujba cetățeanului. Prevederile legale criticate sunt adecvate scopului urmărit, deoarece excluderea de la exercitarea oricărei alte activități constituie un mijloc apt să impună transparență și obiectivitate crescută, cu privire la exercitarea funcției de șef de secție. Cu privire la caracterul necesar al măsurii, Curtea reține că acesta este justificat, deoarece funcția de șef de secție presupune încheierea unui

contract de administrare și angajarea de cheltuieli în limita bugetului repartizat, potrivit art. IV alin. (1) pct. 7 din Contractul de administrare a secției/laboratorului sau serviciului medical din cadrul spitalului public, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății publice nr. 320/2007, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 23 februarie 2007. Curtea mai observă, de asemenea, că există un raport rezonabil de proporționalitate între cerințele de interes general, referitoare la buna gestionare a banilor publici folosiți pentru administrarea secției spitalului, și protecția dreptului fundamental la muncă al autorului. Mai mult, respectarea textului de lege criticat îl protejează pe cel care exercită funcția de șef de secție de suspiciuni cu privire la modul de administrare a banului public (a se vedea, *ad similibus*, Decizia nr. 844 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 159 din 2 martie 2016, paragraful 22).

34. În concluzie, Curtea reține că textul de lege criticat nu aduce atingere dreptului la muncă, ci doar limitează acest drept, cu privire la exercitarea funcției de șef de secție, pe o perioadă determinată.

35. Referitor la încălcarea accesului la o activitate economică, Curtea observă că, potrivit art. 45 din Constituție, acesta se face în condițiile legii, în cazul autorilor, cu respectarea regimului incompatibilităților instituit prin lege.

36. Întrucât nu există nicio restrângere a exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale, Curtea reține că prevederile art. 53 din Constituție nu sunt incidente în cauză.

37. În final, Curtea constată că susținerea referitoare la neconstituționalitatea textelor de lege criticate în situația în care s-ar constata starea de incompatibilitate a unui medic ce exercită în paralel funcția de șef de secție și profesia de medic în cadrul cabinetului medical organizat în una dintre formele prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 124/1998 va putea fi supusă controlului Curții în eventualitatea invocării excepției de neconstituționalitate de către o persoană aflată în această situație.

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Hashemi Masoud în Dosarul nr. 213/54/2016 al Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și de Niculina Faur în Dosarul nr. 2.795/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 178 alin. (1) lit. b) și art. 185 alin. (15) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 octombrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 756

din 22 noiembrie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Anton Radu Vlad Cardaș în Dosarul nr. 4.431/118/2017 al Tribunalului Constanța — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 61D/2018.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin domnul avocat Mihail Bogdan Giurea, din Baroul București, cu delegație depusă la dosar. Lipsește cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care solicită admiterea acesteia. În acest sens, arată că în cauză se contestă durata termenului de 6 luni pe care îl au la dispoziție persoanele care se consideră îndreptățite, de a se adresa instanței judecătorești, în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34 din Legea nr. 165/2013, iar nu însăși existența acestuia. Se arată că acest termen este unul neconstituțional, deoarece nu este respectat principiul egalității în fața legii, în condițiile în care entitățile investite de lege cu soluționarea notificărilor au avut la dispoziție termene mai îndelungate. Mai mult decât atât, aceste entități nu au înștiințat persoanele îndreptățite la restituire în ce termen de soluționare se încadrează cererile lor, respectiv de 12 luni, 24 de luni sau 36 de luni, astfel cum sunt reglementate de art. 33 alin. (1) din Legea nr. 165/2013. De asemenea se arată că entitățile investite de lege cu soluționarea notificărilor folosesc acest termen de 6 luni pentru a nu soluționa cererile de restituire după expirarea termenelor prevăzute la art. 33 și art. 34 din Legea nr. 165/2013, pentru a solicita respingerea acțiunilor în instanță ca tardiv formulate. Or, raportat la acest aspect, se susține că termenul instituit de textul de lege criticat trebuia să fie mult mai mare, respectiv cel puțin un termen de 3 ani, asemănător termenului de prescripție al acțiunilor privind drepturile de creanță.

4. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens cele statuate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa în această materie. Pe de altă parte, critica de

neconstituționalitate a termenului de 6 luni reglementat de textul de lege în cauză, sub aspectul duratei acestuia, intră în atribuția de reglementare a legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 31 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.431/118/2017, **Tribunalul Constanța — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**. Excepția a fost ridicată de Anton Radu Vlad Cardaș într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni privind acordarea de măsuri reparatorii pentru un imobil preluat abuziv.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată** că termenul de 6 luni, consacrat de prevederile legale criticate, pe care îl au la dispoziție persoanele care se consideră îndreptățite, de a se adresa instanței judecătorești, în cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34 din același act normativ, este neconstituțional, deoarece, în opinia autorului excepției, paralizează orice acțiune în justiție a persoanelor care se consideră îndreptățite, dând posibilitatea instituției statului să nu își îndeplinească obligațiile legale.

7. Se mai invocă și perioada îndelungată de timp, respectiv 16 ani, în care entitatea investită de lege trebuia să soluționeze notificarea de restituire a imobilului preluat abuziv, precum și lipsa de transparență în legătură cu numărul de notificări nesoluționate la nivelul respectivei entități investite de lege cu atribuții în restituire, la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013.

8. Se mai arată că instituțiile statului au obligația de cooperare loială, inclusiv cu cetățenii, invocându-se în acest sens hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene nr. C-6/64 din 15 iulie 1964, nr. C-216/99 și nr. C-222/99 din 10 septembrie 2002, nr. C-147/01 din 2 octombrie 2003 și, respectiv, C-288/14 din 30 iunie 2016, pronunțate în cauzele *Flaminio Costa împotriva E.N.E.L.*, *Riccardo Prisco Srl împotriva Amministrazione delle Finanze dello Stato (C-216/99)* și *Ministero delle Finanze împotriva CASER SpA (C-222/99)*, *Weber's Wine World Handels-GmbH și alții împotriva Abgabenberufungskommission Wien* și, respectiv, *Silvia Ciup împotriva Administrației Județene a Finanțelor Publice Timiș — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara*. De asemenea se arată că și în jurisprudența Curții Constituționale a fost invocat principiul constituțional al comportamentului loial al autorităților publice.

9. În ceea ce privește încălcarea dreptului constituțional la un proces echitabil, se arată că notificarea depusă în vederea restituirii imobilului nu a fost soluționată timp de 16 ani, în tot acest timp fiind introduse și termene noi, cum este termenul de

6 luni, reglementat prin textul de lege criticat, de natură să rupă echilibrul procesual.

10. Se mai apreciază că, în speță, existența unei cereri de restituire a unui bun preluat abuziv are natura juridică a unui bun actual, în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, astfel că textul de lege criticat contravine protecției constituționale a dreptului de proprietate, precum și prevederilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

11. **Tribunalul Constanța — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

13. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că, prin faptul că legiuitorul a impus noi termene pentru soluționarea notificărilor, iar, ulterior, pentru sesizarea instanței de judecată, în situația în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și art. 34 din Legea nr. 165/2013, nu se aduce atingere principiilor constituționale invocate. Se mai apreciază că textul de lege criticat conferă persoanelor interesate dreptul de a se adresa instanței, pentru ca aceasta să se pronunțe asupra existenței și întinderii dreptului de proprietate și să soluționeze notificarea. Acest drept poate fi exercitat într-un interval de 6 luni, care începe să curgă de la expirarea termenelor prevăzute la art. 33, termene pe care Legea nr. 165/2013 le acordă entităților investite, în vederea soluționării notificărilor. Se mai apreciază că prevederile legale criticate nu aduc atingere dreptului de proprietate privată în substanța sa, atât timp cât acesta nu este suprimat printr-un act administrativ sau al instanței de judecată. Mai mult, în temeiul art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, atât conținutul, cât și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, potrivit căror:

— Art. 35 alin. (2): „(2) În cazul în care entitatea investită de lege nu emite decizia în termenele prevăzute la art. 33 și 34, persoana care se consideră îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești prevăzute la alin. (1) în termen de 6 luni de la expirarea termenelor prevăzute de lege pentru soluționarea cererilor.”

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție

cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, art. 11 alin. (1) referitoare la îndeplinirea de către statul român a obligațiilor ce-i revin din tratatele la care este parte, art. 15 alin. (1) privind drepturile și obligațiile consacrate prin Constituție și prin alte legi, art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Accesul liber la justiție* și art. 44 alin. (1) și (2) referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private. De asemenea sunt invocate art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil*, cuprins în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și art. 1 — *Protecția proprietății*, cuprins în Primul Protocol adițional la Convenție.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 stabilesc un termen de 6 luni în care persoana care se consideră îndreptățită poate ataca în fața instanței de judecată lipsa emiterii de către entitatea investită de lege a deciziei privitoare la imobilul revendicat, în termenele prevăzute la art. 33 și art. 34. Aceste două texte din Legea nr. 165/2013, la care face referire art. 35, instituie termene de 12, 24 și 36 de luni în sarcina entităților investite de lege pentru a soluționa cererile de restituire formulate în temeiul legilor reparatorii, înregistrate și nesoluționate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și pentru a emite decizie de admitere sau de respingere a acestora, precum și termenul de 60 de luni în care trebuie soluționate atât dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, cât și dosarele care vor fi transmise Secretariatului Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor ulterior datei intrării în vigoare a legii menționate.

19. Autorul excepției susține, în esență, că perioada îndelungată de timp care a trecut de la depunerea notificării la entitatea investită de lege, nesoluționată la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, pe de o parte, precum și introducerea de noi termene, cum este termenul de 6 luni reglementat prin textul de lege criticat, sunt de natură să încalce dreptul la un proces echitabil, vădind și o lipsă de cooperare loială a instituțiilor statului cu cetățeanul, ceea ce este în dezacord cu jurisprudența Curții Constituționale și a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

20. Analizând aceste susțineri, Curtea reține că, în legătură cu termenele instituite prin prevederile art. 33 și art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, prin Decizia nr. 786 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 115 din 10 februarie 2017, paragraful 16, a statuat că stabilirea unor noi termene, în care entitățile investite trebuie să soluționeze notificările, de la expirarea cărora persoana îndreptățită se poate adresa instanței judecătorești, inclusiv în situația reglementată de art. 35 alin. (2) din aceeași lege (când se constată refuzul nejustificat de soluționare a notificării), se înscrie în rațiunea pentru care legea însăși a fost concepută, aceea de a crea un mecanism care să confere eficiență procesului reparatoriu al măsurilor abuzive de preluare a unor imobile în timpul regimului comunist. Se asigură, în același timp, și certitudinea finalizării acestuia, inclusiv prin reglementarea legală expresă a posibilității persoanei care se consideră îndreptățită de a acționa împotriva refuzului nejustificat al entității de a răspunde la notificare, Legea nr. 165/2013 instituind, prin art. 35 alin. (2), ceea ce în vechiul cadru procesual era recunoscut doar pe calea unei decizii pronunțate ca urmare a soluționării unui recurs în interesul legii (Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite nr. XX din 19 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 12 noiembrie 2007).

21. Curtea Constituțională a statuat în mod constant că reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței sale, a unui drept — subiectiv ori procesual —, inclusiv prin instituirea

unor termene, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă (a se vedea, în acest sens, de exemplu, Decizia nr. 201 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 340 din 18 mai 2012, sau Decizia nr. 754 din 20 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 718 din 23 octombrie 2012). În consecință, Curtea a stabilit că instituirea, prin dispozițiile Legii nr. 165/2013, a unor termene înăuntrul cărora entitățile investite cu soluționarea notificărilor au obligația de a le soluționa și după a căror expirare persoana interesată are posibilitatea de a se adresa instanței competente nu contravine prevederilor art. 21 din Constituție referitoare la accesul liber la justiție.

22. De asemenea, prin Decizia nr. 685 din 26 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 4 februarie 2015, Curtea Constituțională a constatat că, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, persoanele interesate se puteau adresa justiției pentru atacarea refuzului nejustificat doar în temeiul Deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite nr. XX din 19 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 12 noiembrie 2007, pronunțată într-un recurs în interesul legii prin care recunoscuse, în lipsa unei reglementări legale exprese, această posibilitate. Or, în prezent, prin art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 a fost normativizată această posibilitate consacrată anterior doar pe cale jurisprudențială, stabilindu-se un cadru procesual în care acest drept să fie exercitat, în contextul economico-financiar al statului român descris în expunerea de motive a Legii nr. 165/2013 și având în vedere și cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea din 12 octombrie 2010, pronunțată în *Cauza Maria Atanasiu împotriva României*.

23. Totodată, prin Decizia nr. 113 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 23 mai 2016, paragraful 23, Curtea a statuat că regula constituțională a liberului acces la justiție semnifică faptul că orice persoană poate sesiza instanțele judecătorești în cazul în care consideră că drepturile, libertățile sau interesele sale legitime i-au fost încălcate, iar nu faptul că acest drept de acces la justiție nu poate fi supus niciunei condiționări. În situația reglementată de art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, condiționarea o reprezintă necesitatea împlinirii termenelor prevăzute la art. 33 și art. 34 din lege, termene în legătură cu care instanța de contencios constituțional a apreciat că se conformează exigențelor constituționale și convenționale.

24. Cele statuate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

25. În plus, în prezenta cauză, se mai susține că existența unei cereri de restituire a unui bun preluat abuziv are natura juridică a unui bun actual, în sensul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, astfel încât nesoluționarea acesteia echivalează cu încălcarea dreptului la proprietate, reglementat prin art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În legătură cu aceste susțineri, Curtea reține că, în sensul jurisprudenței sale, până la emiterea deciziei de compensare în puncte de către Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor — ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013 — persoana îndreptățită la restituire are o simplă expectanță de a dobândi măsurile reparatorii instituite prin lege, iar nu un drept efectiv, concretizat într-un drept de creanță izvorât din decizia de compensare în puncte, astfel încât susținerile referitoare la încălcarea dreptului de proprietate nu pot fi reținute (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 269 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 9 iulie 2014, paragraful 48, Decizia nr. 110 din 3 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 350 din 6 mai 2016, paragraful 21, sau Decizia nr. 613 din 5 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 250 din 21 martie 2018, paragraful 45). De asemenea, în jurisprudența sa, Curtea a constatat conformitatea prevederilor art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 cu prevederile art. 44 din Legea fundamentală, făcând, în acest sens, din nou, trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv Hotărârea din 29 aprilie 2014, pronunțată în *Cauza Preda și alții împotriva României*, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a considerat — având în vedere marja de apreciere a statului român și garanțiile instituite prin Legea nr. 165/2013, și anume regulile de procedură clare și previzibile, însoțite de termene constrângătoare și de un control judecătoresc efectiv — că legea menționată oferă, în principiu, un cadru accesibil și efectiv pentru remedierea criticilor referitoare la atingerile aduse dreptului la respectarea bunurilor în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, rezultate în urma aplicării legilor de restituire (paragraful 129). În aceeași cauză, instanța de contencios al drepturilor omului a statuat (paragraful 128), de asemenea, că măsurile de amenajare a plății creanțelor datorate de stat în virtutea deciziilor judecătorești definitive, cum ar fi eşalonarea plății acestora, măsuri luate pentru apărarea echilibrului bugetar între cheltuielile și încasările publice, urmăreau un scop de utilitate publică și realizarea unui just echilibru între diferitele interese aflate în joc, prin respectarea mecanismului existent și prin grija pe care autoritățile au demonstrat-o în executarea acestuia (a se vedea, în acest sens, de exemplu, Decizia nr. 174 din 29 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 16 mai 2016). Totodată, prin hotărârea-pilot mai sus menționată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a remarcat că Legea nr. 165/2013 cuprinde o serie de proceduri care implică, *inter alia*, termene concrete de soluționare a dosarelor de despăgubire, de natură să imprime sistemului de despăgubiri eficiență și o previzibilitate sporită.

26. De asemenea, în legătură cu susținerile referitoare la faptul că entitățile investite de lege nu au înștiințat persoanele îndreptățite la restituire în ce termen de soluționare se încadrează cererile lor, respectiv de 12 luni, 24 de luni sau 36 de luni, astfel cum sunt reglementate de art. 33 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, Curtea mai reține că, potrivit dispozițiilor art. 33 alin. (3) din același act normativ, se instituie în mod expres obligația acestora de a afișa aceste date la sediul lor și de a le comunica Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, care are, la rândul ei, obligația de a le centraliza și de a le publica pe pagina proprie de internet. Astfel, aprecierea, de la caz la caz, asupra îndeplinirii obligației de afișare, la sediul fiecărei entități, a datelor privind numărul cererilor rămase nesoluționate, la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, și de publicare a acestora pe pagina de internet a Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților reprezintă o chestiune de fapt, lăsată la aprecierea instanței de judecată, pe baza probatoriului administrat, astfel încât stabilirea acesteia intră în competența exclusivă a instanțelor judecătorești. În sensul jurisprudenței Curții Constituționale (cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 19 din 21 ianuarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 18 martie 2003), este atribuția instanțelor de judecată să interpreteze și să determine dispozițiile legale aplicabile în raport cu starea de fapt stabilită. În acord cu prevederile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea nu poate modifica sau completa prevederea legală supusă controlului și nici nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Anton Radu Vlad Cardaș în Dosarul nr. 4.431/118/2017 al Tribunalului Constanța — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 35 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Constanța — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 noiembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

ORDIN

pentru aprobarea tarifului/zi/participant pentru programele de perfecționare profesională organizate de Institutul Național de Administrație în anul 2019

Luând în considerare Adresa Institutului Național de Administrație nr. 765 din 22.02.2019, înregistrată la Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice cu nr. 28.799/26.02.2019, prin care se solicită aprobarea tarifului/zi/participant pentru programele de perfecționare profesională organizate de Institutul Național de Administrație în anul 2019 și Referatul de aprobare al Institutului Național de Administrație nr. 724 din 20.02.2019,

văzând Hotărârea nr. 7 din 18.02.2019 a Consiliului de Coordonare care funcționează pe lângă Institutul Național de Administrație, prin care s-a avizat tariful/zi/participant pentru programele de perfecționare profesională organizate de Institutul Național de Administrație în anul 2019,

ținând cont de dispozițiile art. 7 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 23/2016 privind înființarea Institutului Național de Administrație, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 44/2017, cu modificările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.005/2016 privind organizarea și funcționarea Institutului Național de Administrație, cu modificările ulterioare,

în temeiul art. 12 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 51/2018 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, cu modificările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă tariful de minimum 110 lei/zi/participant pentru programele de perfecționare profesională organizate de Institutul Național de Administrație în anul 2019.

Art. 2. — Direcția generală management financiar, resurse umane și administrativ va comunica prezentul ordin Institutului Național de Administrație.

Art. 3. — Institutul Național de Administrație va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin grija Institutului Național de Administrație.

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,

Vasile-Daniel Suciu

București, 26 februarie 2019.

Nr. 1.208.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 7**din 11 februarie 2019**

Dosar nr. 2.880/1/2018

Gabriela Elena Bogasiu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Laura-Mihaela Ivanovici — președintele Secției I civile

Eugenia Voicheci — președintele Secției a II-a civile

Carmen Elena Popoiag — judecător la Secția I civilă

Alina Iuliana Țuca — judecător la Secția I civilă

Mihaela Paraschiv — judecător la Secția I civilă

Cristina Petronela Văleanu — judecător la Secția I civilă

Eugenia Pușcașiu — judecător la Secția I civilă

Minodora Condoiu — judecător la Secția a II-a civilă

Roxana Popa — judecător la Secția a II-a civilă

Carmen Trănica Teau — judecător la Secția a II-a civilă

Cosmin Horia Mihăianu — judecător la Secția a II-a civilă

Ianina Blandiana Grădinaru — judecător la Secția a II-a civilă

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 2.880/1/2018 este constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Adriana Elena Stamatescu, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 13.952/271/2016, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nefiind formulate de către părți puncte de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării. La dosar au fost transmise hotărârile judecătorești relevante, identificate de instanțele naționale, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători. Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 16 octombrie 2018, dată în Dosarul nr. 13.952/271/2016, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (5) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite (*Legea nr. 77/2016*), respectiv *dacă aceste dispoziții se interpretează în sensul că pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit și debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare.*

II. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept menționată

2. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei Oradea cu nr. 13.952/271/2016, reclamantii persoane fizice, în contradictoriu cu pârâta societate bancară, au solicitat, în baza art. 8 alin. (1), coroborat cu art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, să se constate stingerea obligațiilor născute din Contractul nr. xxxxx din 10.09.2008, cât și din Dosarul execuțional nr. xx/2012 al biroului executorului judecătoresc, să se constate că imobilul reprezentând teren intravilan și clădire a fost vândut silit în dosarul execuțional menționat, iar în temeiul art. 10 din Legea nr. 77/2016, să se constate ca fiind stinsă orice datorie a reclamantilor față de pârâtă, rezultată din Contractul nr. xxxxx din 10.09.2008.

3. Prin întâmpinare, pârâta a solicitat respingerea ca nefondată a acțiunii, arătând că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate stabilite prin art. 4 din Legea nr. 77/2016.

4. Prin Sentința civilă nr. 4.524 din 14 iunie 2017, Judecătoria Oradea a respins acțiunea ca nefondată, reținând, printre alte argumente, că, deși dispozițiile dării în plată stabilite de legea specială sunt diferite de cele prevăzute de Codul civil, această operațiune presupune transferul voluntar al dreptului de proprietate asupra imobilului ipotecat către creditorul ipotecar, putând fi realizată doar de către proprietarul bunului ipotecat. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională a României prin Decizia nr. 639 din 27 octombrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017. Având în vedere că prin vânzarea la licitație publică a imobilului reclamantii au pierdut dreptul de proprietate asupra imobilului, instanța a reținut că, în cauză, solicitarea acestora de a constata stingerea datoriilor izvorâte din Contractul de credit nr. xxxxx din 10.09.2008 este neîntemeiată.

5. Apelul promovat de către reclamantii împotriva acestei sentințe a fost respins ca nefondat de către Tribunalul Bihor, prin Decizia civilă nr. 987/A/LP din 12.12.2017.

6. Tribunalul a apreciat că este întemeiată apărarea intimă în sensul că Legea nr. 77/2016 nu este aplicabilă în speță. Astfel, imobilul ipotecat a fost adjudecat în cursul executării silite (aspecte confirmate de ambele părți litigante), în prezent apelanții fiind în continuare executați silit, dat fiind faptul că suma nu a acoperit creanța deținută de creditoarea intimată. După cum rezultă și din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 639 din 27 octombrie 2016, Legea nr. 77/2016 condiționează stingerea tuturor datoriilor consumatorilor de transmiterea voluntară a dreptului de proprietate asupra bunului ipotecat din patrimoniul consumatorilor în cel al profesioniștilor. Acest efect rezultă nu doar din însăși denumirea Legii nr. 77/2016, ci și din art. 3 al acesteia, potrivit căruia „(...) consumatorul are dreptul de a se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord”. În aceste condiții, având în vedere împrejurarea că imobilul ipotecat a fost executat silit, fiind deja adjudecat de un terț, în speță nu mai pot fi aplicabile dispozițiile Legii nr. 77/2016, astfel că soluția primei instanțe este temeinică și legală.

7. Împotriva acestei decizii au declarat recurs reclamantul, iar la termenul de judecată din 16 octombrie 2018 curtea de apel a pus în discuția părților sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile asupra interpretării și aplicării art. 8 alin. (1) și (5) din Legea nr. 77/2016.

III. Aspectele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

8. Prin Încheierea de sesizare din data de 16 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 13.952/271/2016, Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de faptul că:

— de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 8 alin. (1) și (5) din Legea nr. 77/2016 depinde soluționarea pe fond a cauzei;

— problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre;

— problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

9. Recurenții consideră că prevederile art. 8 alin. (1) și (5) din Legea nr. 77/2016 pot și trebuie să fie aplicate și în situația în care bunul imobil a fost adjudecat în cadrul executării silite declanșate anterior sau ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016. Consideră că modalitatea de interpretare a acestor prevederi legale trebuie să fie făcută prin prisma principiilor instituite de Curtea Constituțională prin deciziile pronunțate în această materie, respectiv Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, Decizia nr. 639 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017, și Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017. Astfel, toate discuțiile la nivel jurisprudențial au fost declanșate de argumentele existente în cadrul considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 639 din 27 octombrie 2016, prin care s-a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 8 alin. (5), art. 10 și art. 11 din Legea nr. 77/2016, reținându-se că „Legea nr. 77/2016 condiționează stingerea

tuturor datoriilor consumatorilor de transmiterea voluntară a dreptului de proprietate asupra bunului ipotecat din patrimoniul consumatorilor în cel al profesioniștilor”. Folosindu-se de aceste argumente, instanțele de judecată au concluzionat că acțiunea civilă fundamentată pe prevederile Legii nr. 77/2016 ar fi inadmisibilă pentru că imobilul care a făcut obiectul executării silite a fost vândut, iar consumatorii nu au cum să recurgă la procedura specială a dării în plată, fiind imposibilă transmiterea imobilului din patrimoniul acestora în patrimoniul creditorului. Cu toate acestea, ceea ce s-a refuzat a se observa de către instanțele de judecată este faptul că Decizia Curții Constituționale nr. 639 din 27 octombrie 2016 este una de respingere, ca inadmisibilă, a unei sesizări, pe motiv că excepția invocată nu avea legătură cu cauza care trebuia să fie judecată de către instanțele de judecată.

10. Din punctul de vedere al recurenților, relevantă în interpretarea prevederilor art. 8 alin. (1) și alin. (5) din Legea nr. 77/2016 este modalitatea în care Curtea Constituțională vede aceste dispoziții legale. Astfel, ca prim argument, trebuie relevat că Decizia Curții Constituționale nr. 95 din 28 februarie 2017 a stabilit că, indiferent dacă bunul imobil constituit drept garanție pentru executarea contractului de credit a fost vândut anterior sau ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016, debitorul este obligat, din punct de vedere procedural, să parcurgă mai întâi etapa notificării și de-abia după aceea să solicite concursul instanțelor judecătorești pentru constatarea stingerii datoriei (paragraful 46). De asemenea se subliniază faptul că, „în privința bunurilor imobile adjudecate anterior intrării în vigoare a legii, ipoteză ce formează obiectul dosarului instanței judecătorești *a quo*, Curtea constată că legiuitorul ordinar a recurs la o ficțiune juridică, în sensul că datoriile rezultate din contractul de credit sunt considerate stinse, chiar dacă bunul imobil aferent garanției a fost vândut la un preț mai mic decât valoarea datoriei debitorului către instituția de credit. Practic, legiuitorul a apreciat, în contextul impreviziunii, că sumele de bani plătite în mod voluntar în executarea contractului, cele obținute din adjudecarea bunului, indiferent de data la care aceasta a avut loc, precum și, după caz, de sumele rezultate din urmărirea silită a altor bunuri ale debitorului până la data formulării notificării acoperă valoarea datoriilor aferente contractului de credit” (paragraful 47). Cu privire la excepția de inadmisibilitate a aplicării Legii nr. 77/2016 față de acțiunile consumatorilor ale căror bunuri au fost vândute silit anterior sau ulterior intrării în vigoare a actului normativ, care a fost fundamentată pe argumentul că imobilele care au fost vândute silit anterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016 nu pot să facă obiectul unei proceduri de dare în plată, Curtea Constituțională a stabilit următoarele: „Așadar, stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent că bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri anterior/ulterior intrării în vigoare a legii, singura condiție impusă de legiuitor fiind ca acestea să fie în curs la data depunerii notificării” (paragraful 48).

11. Intimata apreciază că dispozițiile art. 8 alin. (1) și (5) din Legea nr. 77/2016 nu pot fi aplicate în situația în care bunul imobil a fost adjudecat în cadrul executării silite, întrucât la nivelul instanțelor judecătorești există deja o practică judiciară în sensul că, ori de câte ori nu mai există bunul imobil care face obiectul dării în plată, Legea nr. 77/2016 nu se mai poate aplica, astfel că notificarea de dare în plată este inadmisibilă.

12. După comunicarea raportului, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, nu au fost formulate puncte de vedere de către părți privind chestiunea de drept supusă judecării.

V. Punctul de vedere al titularului sesizării cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

13. Completul Curții de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a opinat că prevederile art. 8 alin. (1) și (5) din Legea nr. 77/2016 se interpretează în sensul că pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit și debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare. Deși din cuprinsul prevederilor art. 3, art. 5 și art. 8 alin. (1) s-ar putea trage concluzia că dispozițiile Legii nr. 77/2016 nu pot fi aplicate decât în situația în care consumatorul transmite și dreptul de proprietate asupra imobilului ipotecat către creditor, manifestându-și intenția în acest sens odată cu notificarea, dispozițiile alin. (5) al art. 8 din lege recunosc însă și consumatorilor care au fost supuși unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului, dreptul de a cere constatarea stingerii datoriilor izvorâte din contractele de credit. Dacă aceste dispoziții legale s-ar interpreta în sensul că posibilitatea de a se cere stingerea datoriilor nu aparține și consumatorului care a fost executat silit, iar imobilul ipotecat a fost adjudecat în cadrul executării silite, ar însemna să se instituie o excepție care nu este prevăzută de lege, subliniind și că prevederile art. 8 alin. (5) nu fac referire la transmiterea dreptului de proprietate către creditor, așa cum o fac dispozițiile art. 8 alin. (1).

14. În acest sens sunt și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 95 din 28 februarie 2017, conform cărora stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent dacă bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri anterior/ulterior intrării în vigoare a legii, singura condiție impusă de legiuitor fiind ca acestea să fie în curs la data depunerii notificării.

VI. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

15. În urma solicitării adresate de către Înalta Curte de Casație și Justiție, datele comunicate de instanțele naționale au relevat următoarele aspecte:

16. Practica judiciară identificată este neunitară, fiind pronunțate soluții atât în sensul că pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit și debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare, cât și în sens contrar, respectiv că debitorii care sunt supuși în continuare executării silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare, nu mai pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit în temeiul dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 77/2016.

17. Însă orientarea jurisprudențială majoritară conturată până în prezent este în sensul primei opinii arătate mai sus, cu referire la argumentele lămuritoare din considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 95 din 28 februarie 2017.

18. De remarcat că cele mai multe dintre hotărârile judecătorești pronunțate în materie nu sunt încă definitive, existând totodată și numeroase cauze suspendate în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

19. Opiniile divergente existente au determinat ca această chestiune de drept să facă și obiectul întâlnirilor profesionale la nivelul anumitor instanțe, cum ar fi Curtea de Apel Craiova și Tribunalul Vâlcea.

20. La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost identificate decizii de speță cu privire la această chestiune de drept.

21. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 2.703/C/3.929/III-5/2018

din 11 decembrie 2018, a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție în mecanismele de unificare a practicii judiciare și jurisprudența Curții Constituționale

22. Până în prezent, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă decizie cu privire la chestiunea de drept invocată în prezenta cauză, în mecanismele de unificare a practicii judiciare.

23. Prin Decizia nr. 61 din 18 septembrie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 9 noiembrie 2017, s-a respins, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Călărași — Secția civilă, în Dosarul nr. 2.998/202/2016, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 se interpretează în sensul că pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit în baza textului de lege menționat și debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare”, constatându-se că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate a sesizării prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă, potrivit căreia titularul sesizării trebuie să fie învestit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, dat fiind că hotărârea ce urma a fi pronunțată în cauză de instanța de apel era supusă recursului.

24. Dispozițiile art. 8 alin. (1) și (5) din Legea nr. 77/2016 au făcut obiectul controlului de constituționalitate în numeroase dosare aflate pe rolul Curții Constituționale.

25. Dintre acestea sunt relevante considerentele din Decizia Curții Constituționale nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, Decizia Curții Constituționale nr. 639 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017, Decizia Curții Constituționale nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, și Decizia Curții Constituționale nr. 329 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 6 august 2018.

VIII. Raportul asupra chestiunii de drept

26. Prin raportul întocmit în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

27. Asupra rezolvării de principiu a chestiunii de drept sesizate, opinia judecătorilor-raportori a fost că, în interpretarea dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare, instanța de judecată astfel învestită urmând să verifice dacă sunt îndeplinite condițiile referitoare la existența imprevizunii.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

28. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctele de vedere formulate de către părți și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității

29. Analiza condițiilor de admisibilitate instituite de legiuitor în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă conduce spre concluzia că acestea sunt întrunite.

30. În doctrină, dar și în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, condițiile de admisibilitate ale sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile au fost identificate după cum urmează:

— existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— o chestiune de drept cu caracter de noutate;

— Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

— ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată.

31. În examinarea primelor două condiții de admisibilitate se constată că dosarul se află în curs de judecată, pe rolul curții de apel, investite cu soluționarea unui recurs în materia Legii nr. 77/2016, instanța urmând a pronunța o hotărâre definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă. Prin Încheierea de la 11 septembrie 2018 curtea de apel a respins excepția inadmisibilității recursului, hotărâre de asemenea definitivă. Prin urmare, aceste cerințe de admisibilitate sunt întrunite.

32. La rândul său, condiția referitoare la noutatea chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită este îndeplinită.

33. În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat deja că, în examinarea cerinței noutății, relevante sunt existența și dezvoltarea unei jurisprudențe continue în materie.

34. Din această perspectivă au fost emise adrese către toate curțile de apel, care au procedat la verificări ale jurisprudenței la nivelul instanțelor judecătorești situate în circumscripțiile lor teritoriale și au comunicat Înaltei Curți de Casație și Justiție că numărul hotărârilor judecătorești rămase definitive la curtea de apel, în această materie, este relativ scăzut, din cauza faptului că doar după ce instanța supremă a statuat, pe cale incidentală, prin Decizia nr. 61 din 18 septembrie 2017 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, că hotărârea pronunțată în apel este supusă recursului, astfel de căi de atac au fost promovate; în prezent, cele mai multe dintre recursuri nu sunt soluționate, ci suspendate, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

35. Caracterul de noutate se pierde numai pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, așa încât cerința noutății este întrunită.

36. Este îndeplinită și condiția de admisibilitate care impune ca asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat. Deși textul art. 519 din Codul de procedură civilă nu prevede în mod expres, spre deosebire de legislația procesual penală internă, modalitatea în care Înalta Curte de Casație și Justiție să fi statuat asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, cerința legală este îndeplinită întrucât problemele de drept semnalate nu au fost soluționate printr-o hotărâre prealabilă sau recurs în interesul legii și nici nu fac obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. De asemenea, potrivit evidențelor statistice, nu au fost identificate nici decizii de speță în practica secțiilor instanței supreme privind soluționarea problemelor de drept semnalate.

37. În ceea ce privește condiția de admisibilitate care impune ca soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, în speță, legătura dintre problema de drept sesizată și soluționarea pe fond a căii de atac nu doar că poate fi identificată, ci este chiar determinantă.

Asupra fondului sesizării

38. Potrivit art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, „*În situația în care creditorul nu se conformează dispozițiilor prevăzute de prezenta lege, debitorul poate cere instanței să pronunțe o hotărâre prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor.*”

39. Iar în conformitate cu alin. (5) al aceluiași articol, „*Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriiilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului.*”

40. Expunerea de motive a Legii nr. 77/2016 relevă că adoptarea sa a fost determinată de ideea de echitate și împărțire a riscurilor contractuale în executarea contractului de credit, în urma situațiilor apărute în timpul crizei economice, când debitorii nu au mai fost în măsură să își îndeplinească obligațiile asumate.

41. Divergențele la nivel jurisprudențial au fost declanșate de considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 639 din 27 octombrie 2016, prin care s-a reținut că „*Legea nr. 77/2016 condiționează stingerea tuturor datoriiilor consumatorilor de transmiterea voluntară a dreptului de proprietate asupra bunului ipotecat din patrimoniul consumatorilor în cel al profesioniștilor.*” Folosindu-se de aceste argumente, instanțele de judecată au tras concluzia că cererile întemeiate pe dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 nu mai pot fi primite atât timp cât, în urma adjudicării, consumatorii nu mai dețin în proprietate imobilul, pentru a-l putea da în plată profesionistului.

42. Așadar, în prima etapă, Decizia Curții Constituționale nr. 639 din 27 octombrie 2016 a determinat, în sensul expus mai sus, orientarea jurisprudențială a celor mai multe instanțe.

43. Ulterior, după publicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 95 din 28 februarie 2017, punctul de vedere s-a deplasat spre sensul opus; în prezent, o atare opinie este împărțită de majoritatea instanțelor.

44. În Decizia Curții Constituționale nr. 95 din 28 februarie 2017, instanța de contencios constituțional a reținut că legiuitorul a recurs la o *ficțiune juridică*, în sensul că „*datoriile rezultate din contractul de credit sunt considerate stinse, chiar dacă bunul imobil aferent garanției a fost vândut la un preț mai mic decât valoarea datoriei debitorului către instituția de credit.*” Mai departe, Curtea a mai considerat că legea a apreciat, în contextul impreviziunii, că „*sumele de bani plătite în mod voluntar în executarea contractului, cele obținute din adjudecarea bunului, indiferent de data la care aceasta a avut loc, precum și, după caz, de sumele rezultate din urmărirea silită a altor bunuri ale debitorului până la data formulării notificării acoperă valoarea datoriiilor aferente contractului de credit*”, dar și că „*o asemenea ficțiune juridică, departe de a fi arbitrară, valorifică un element accesoriu al contractului de credit, ipoteca, definită, în cazul de față, ca fiind un drept real asupra unui bun imobil afectat restituirii sumei de bani împrumutate, și este de natură să asigure echilibrul contractual dintre părți în limitele riscului inerent unui contract de credit, eliminând din sfera raporturilor dintre debitor și creditor riscul supraadăugat.*”

45. În continuarea acestor argumente, trăgând concluzia care a fundamentat respingerea excepției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a subliniat, la paragraful 48 din aceeași decizie, că „*stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent că bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri.*”

46. Trebuie remarcat că prin dispozițiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 este prevăzut cadrul general al cererii pe care o poate formula debitorul pentru a se constata de către instanță

stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și a se dispune transmiterea dreptului de proprietate către creditor, prin darea în plată, pe când chestiunea de drept ce face obiectul analizei în prezenta cauză vizează numai ipoteza reglementată la alin. (5) al aceluiași articol, care se referă la situația consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat și care are dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit. Din această perspectivă, dezlegarea care urmează a fi dată va viza doar textul cuprins în art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016.

47. În sprijinul admisibilității cererilor întemeiate pe dispozițiile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, promovate de cei ale căror imobile ipotecate fuseseră deja adjudecate, se cuvine a fi avută în vedere și metoda sistematică de interpretare a normelor juridice, care presupune lămurirea înțelesului noimei, ținând cont de legăturile sale cu altele, din același act normativ sau dintr-un altul. Or, dacă legiuitorul ar fi înțeles ca dispozițiile legii să se aplice numai debitorilor care mai dețin încă imobilul, această situație ar fi fost oricum acoperită de prevederile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016, fără a fi necesară introducerea alin. (5). În acest context este util a se avea în vedere și interpretarea istorico-teleologică, în cadrul căreia poate prezenta relevanță faptul că, în forma inițială, proiectul legii nu cuprindea și alin. (5) în cadrul art. 8, acesta fiind introdus pe parcursul procesului legislativ, prin amendament aprobat.

48. Nu în ultimul rând, interpretarea gramaticală permite lămurirea conținutului unei norme pe baza regulilor gramaticii, ceea ce presupune folosirea procedeelelor de analiză morfologică și sintactică a textului legal, ținându-se cont de înțelesul termenilor utilizați în textul respectiv, de legătura dintre acești termeni, de construcția propoziției și a frazei, de particulele întrebuintate, precum și de semnele de punctuație.

49. Din această perspectivă, între alineatele (1) și (5) ale art. 8 din Legea nr. 77/2016 există o diferență: dacă în primul alineat se recunoaște debitorului dreptul de a cere pronunțarea unei hotărâri prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor, în alin. (5) dreptul recunoscut consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat este limitat la a cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contract.

50. În aceste condiții, în cele două alineate în discuție, legiuitorul pare să configureze două acțiuni distincte.

51. De aceea, o deplină respectare a normelor de tehnică legislativă trasate de Legea nr. 24/2000 privind normele de

tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ar fi impus ca autoritatea legiuitoare să plaseze acțiunea la care se referă art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 într-un articol separat, deoarece articolul cuprinde, ca regulă, o singură dispoziție normativă aplicabilă unei situații date, pe când alineatele, ca subdiviziuni ale articolului, reglementează ipoteze juridice specifice ansamblului.

52. Procedând însă la interpretarea art. 8 din Legea nr. 77/2016, în forma adoptată de către Parlamentul României, instanța de contencios constituțional a arătat, în paragrafele 196—199 din Decizia nr. 806 din 7 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 15 mai 2018 (reluată și în Decizia Curții Constituționale nr. 329 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 713 din 16 august 2018), că prevederile art. 8 alin. (5) trebuie înțelese în contextul mai larg al art. 8 și, astfel, a subliniat că dacă art. 8 alin. (1) din Legea nr. 77/2016 îl indică pe titularul dreptului de a recurge la remediul juridic reglementat de textul art. 8, respectiv debitorul, dispozițiile art. 8 alin. (5) clarifică sfera titularului dreptului, prin referirea la o categorie specifică, adică la consumatorul care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat.

53. Așadar, dreptul de a cere să se constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat și nu este condiționat de stadiul în care se află executarea ori de forma executării silite care se continuă contra sa.

54. Este evident că, după încuviințarea executării silite, creditorul poate porni executarea în toate formele prevăzute de lege, simultan sau succesiv. Cum însă executarea silită prin poprire sau asupra bunurilor mobile, fructelor și veniturilor imobilelor nu conferă realizarea imediată și de substanță a creanței, executarea silită imobiliară rămâne prima formă de executare în opțiunile creditorului. Dar chiar și dacă o asemenea formă a executării este deja epuizată și o altă formă de executare continuă, considerentele expuse mai sus relevă că debitorului îi este deschisă calea prevăzută de art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016.

55. Cu ocazia examinării unor asemenea cereri, instanțele naționale se vor conforma celor statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 623 din 25 octombrie 2016 și Decizia Curții Constituționale nr. 329 din 10 mai 2018, urmând să verifice măsura în care sunt îndeplinite condițiile impreviziunii.

56. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 521, cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 13.952/271/2016, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite pot solicita stingerea obligațiilor izvorâte din contractele de credit debitorii care sunt supuși în continuare unei executări silite, deși executarea silită a imobilului ipotecat a fost finalizată prin adjudecare, instanța de judecată astfel investită urmând să verifice dacă sunt îndeplinite condițiile referitoare la existența impreviziunii.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 11 februarie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Adriana Elena Stamatescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

